

АРХІТЕКТУРА БУДІВНИЦТВО

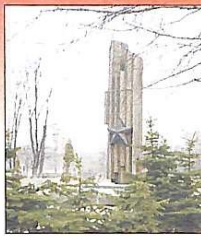
Виходить
з 1962 р.
№ 5-7
(1316-1318)
Травень
2007 рік

3 ДНЕМ ПЕРЕМОГИ!

З кожним роком все більше уходить учасників Великої Вітчизняної війни. Г.А. Саранча, почесний професор КНУБА, на мітингу у 2006 році, присвяченому Дню Перемоги, був ще серед нас...

ДЛЯ НАС ОНИ ПОБЕДУ ДОБЫВАЛИ

Весна пришла. Заголубело небо, Избавившись от низких серых туч. Тот радость жизни не поймет, кто не был Под артобстрелом у Днепровских круч.

Весенний воздух переполнен звоном Медалей ветеранских за отвагу. Частенько прерывается он стоном И хриплым вздохом, шаркающим шагом.

Но в этот день опять богатырями Себя почувствуют седые старики. На площади их водкой "Остроградия", Дадут им в руки с кашей котелки.

И с плеч долгой десятилетия лет и все заботы, Опять к ним молодость вернулась на денек.

Сюда из прошлого шагает к нам пехота И до Берлина путь уже не так далек.

Для всей страны, для всех простых людей, Для нас они Победу добывали. Не для Генсеков, Президентов и вождей. Об этом власти, чтоб не забывали!

Ведь наша власть забывчива порой – Весь год, как будто нет фронтовиков. И просто так к ним не придет домой Проведать одиноких стариков.

Пришла пора и по подсказке референта, По графику, по распорядку дня, В толпе снимающих корреспондентов, Власть постоит немного у Огня.

Изобразит своим лицом участие, Согласно покивает головой, И на прощанье пожелает счастья... Потом на год проблема с глаз долой.

Но, может быть, наступят времена, Когда героям круглый год почет и слава, Когда богатой станет вся страна. Тогда такая власть всем будет нам по нраву!..

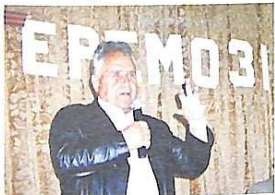
Их вспоминают только раз в году, В весенний день, когда цветут каштаны. И хочется нам всем, чтоб никогда, Дай, боже, только б не было войны!

Их судьбы – в нашей памяти всегда. Их подвиг – забывать мы не должны. И хочется нам всем, чтоб никогда, Дай, боже, только б не было войны!

С. Ким, полковник запаса, зам. начальника охраны КНУБА

Слово участнику боевых действий

"Я ЩАСЛИВИЙ, ЩО БУВ СОЛДАТОМ АРМІЇ ФРОНТОВИКІВ"

Шістдесят два роки мирного життя випало поколінням, що нині живуть... Ратний подвиг Солдатів Великої Вітчизняної війни назавжди залишиться в пам'яті нашого народу. Газета пропонує студентам думки учасника бойових дій, автора двох книжок про війну "Говорят живые и погибшие фронтовики" та "Фронтовики и наследники", полковника у відставці, колишнього доцента кафедри політичних наук нашого університету Олександра Петровича Кутузова:

своє коріння і витокі. Ці святі відчуття сьогодні як би зближнули і померкнули. Перемога повинна бути завжди з нами. Пам'ять зберігають люди.

Правду про війну не потрібно доводити. Один день на фронті вважається за три дні. Думається й тридцять мирних днів не порівняється з одним фронтовим. Достатньо разом два-три рази побути під кулями та снарядами, полежати в ковчезах під час бомбардування, пролезути низинку на очак у ворожих снайперів, піднятися і кинутися в атаку, щоб до денця дізнатися і зрозуміти людину.

Моя армійська служба почалася в 17 років добровольцем, коли я став курсантом школи молодших командирів під Сталінградом. Після закінчення мого навчання – посада військовий розвідник в

боях за звільнення Донбасу, в розвідроті 5-ої гвардійської мотомехбригади 2-го мотомехкорпуса. Розвідник просто ближче за інших до смерті. Вона на війні усюди. Але розвідник сам йде їй назустріч. Солдат або офіцер тут завжди на очак. Звідси і авторитет, особистий приклад, роль командира. Учителя! Це не професія, це покликання. Мій безпосередній начальник – командир взводу розвідки здобув "освіту" в Сталінградській "академії" – битві. Вона стала школою мужності для всіх фронтовиків і для Олександра Медведєва, мого командира. Його витримка і спокій, сміливість і обачність – те, що більше всього діяло на таких як я. Напевно, нелегко і йому самому було поводитися в жаркі хвилини війни? У нього був характер. Очевидно, без ризику він

був би як без повітря. Мені повезло: я спілкувався з Особою Неординарною!

У солдата на війні є, на мою думку, одна особлива тасмениця. Він позбавлений сім'ї, своїх рідних і близьких людей і бажає бачити в командирів заміну тих, кого він залишив удома. І ще: на війні потрібний приклад досвідченого солдата, командира. Без нього воїн – сирота, означає й поганий солдат. Я був прив'язаний до свого командира, думаю, й він відчував це. Я у нього вчився".

Спогади учасників і свідків боїв – дань пошани фронтовикам. Вони головні герої. Саме їм дано Слово в книгах авторів, під яким їх імена і прізвища. Це щоденники і понад 50 листів-трикутників, фотографій, особистих спостережень і вражень, газетних архівів. Багато юнаків і дівчат загинуло й не побачило радості життя в ім'я того, щоб нащадки могли вільно жити і працювати на власній землі. Померлим героям – Вічна Слава!

Бесіду з автором підготував

Т. Тарасюк,
студент I курсу КНУБА,
студжор редакції

За гранню

ПРОДАЮТЬСЯ ОБЛИЧЧЯ ДІДА, БАТЬКА, МАТУСІ...

Будь-який народ живий, поки він пам'ятає свою історію. Так вважали стародавні люди. Але чи так це у нас, в Києві? Якось недавно поїхала на ринок прикупити дещо з одягу. Ринковий натовп довго носив мене уздовж рядів, прилавків і, нарешті, викинув до високої огорожі. Тут, як пояснив мені попутник, починається дикий ринок. Що він саме такий, я переконалася незабаром особисто.

Великий попит мають, виявилось, документи військових років, символіка СРСР. На продаж виставлено такий документ. беру в руки, читаю: "Облікова картка члена ЛКСМУ" Поліщука Володимира Івановича. Комсомольський квиток виданий в 1967 році Радянським РК ЛКСМУ м. Житомира. Ось виплила "Переможцєві соціалістичного змагання". А це – посвідчення "Ударник комуністичної праці".

Біля ніг жінки бальзаківського віку на старих газетах – стопки листів. Нагинаюся, беру рукодільний конверт – склеєний з тетрадного листа в клітинку: "м.Київ, вул. Толстого, 10/12, кв.17. Петрашук Серафим Володимирівич". Зворотна адреса – м. Лубни. Роздивляюся поштовий штемпель:

(Перенесено на 2-гу стор.)

Думки молоді зміню

ПРО МАЙБУТНЄ ТРЕБА ДБАТИ ВЖЕ СЬОГОДНІ

Андрій Олександрович Білолицький очолює Центр інформаційних технологій нашого університету. Його професія буде актуальною ще багато літ. Як він говорить сам: "Ще під час навчання в КНУБА я побачив як швидко комп'ютери заповнюють усі сфери діяльності людини і зрозумів, що за інформаційними технологіями майбутнє". Ми попросили Андрія Олександровича дати відповідь газеті "А+Б" на питання:

— Що, на Ваш погляд, необхідно для розвитку наукового потенціалу молодих людей?

— Молодь зараз прагматична. Щоб наука розвивалася потрібно, окрім фінансування, її популяризація. Без науки не розвиватиметься суспільство, а державі необхідні нові наукові дослідження, думки. Для цього молоді повинні бути зацікавлені новими науковими розробками, теоретичними знаннями. Щоб молоді захопити, треба якісно викладати матеріал, щоб майбутні фа-

хівці, слухаючи лекцію, відчували зацікавленість. Для цього потрібно викладати матеріал студентам, використовуючи сучасні інформаційні технології, такі як мультимедійні курси, тестування, дистанційне навчання, а для цього потрібно мати сучасне обладнання, таке як мультимедійні проектори, інтерактивні дошки, комп'ютерні класи, в яких потрібно встановити сучасне

комп'ютерне та периферійне обладнання, й насамперед університет повинен мати розвинену корпоративну та Інтернет мережі для швидкісного доступу до інформаційних ресурсів університету та всесвітньої інформаційної мережі.

В нашому університеті по напрямках, які я перерахував, завдяки прогресивним поглядам нашого керівництва зроблено значну роботу: створено 10 загальноуніверситетських комп'ютерних класів з під'єднанням комп'ютерів до Інтернет мережі через корпоративну комп'ютерну мережу; придбано достатню кількість мультимедійних проєкторів; впроваджується програмний комплекс "Навігатор-Освіта", за допомогою якого можна значно підвищити ефективність навчання; створено 6 серверних вузлів, які, в свою чергу, з'єднані між собою за допомогою оптоволока і забезпечують зв'язком весь університет. До корпоративної комп'ютерної мережі університету підключені всі факультети і на стадії завершення під'єднання всіх кафедр університету. На даний момент підходить до кінця створення комп'ютерної мережі в гуртожитку №7 з під-

ключенням до інформаційних ресурсів університету та всесвітньої мережі Інтернет. Також розробляється проєкт підключення гуртожитку №6. В подальшому планується під'єднати всі гуртожитки.

Молодь повинна ефективно використовувати ті можливості, які надає університет, тому що на ринку праці необхідні фахівці, знайомі з останніми програмними продуктами, які вільно вміють користуватися комп'ютерним та периферійним обладнанням. Як відомо, у нинішній час всі факультети КНУБА пов'язані з комп'ютеризацією – випускники готують проєкти в AutoCAD, архітектори під час підготовки дипломних проєктів використовують програму AutoCAD та ін. Це необхідно для влаштування на роботу, адже жодна організація не схоче взяти фахівця, який не володіє професійними програмами на комп'ютері, (не кажучи, що від цього, насамперед, залежить й заробіток!).

Порада для молодого покоління студентів: найкраща робота – це та, яка приносить моральне та матеріальне задоволення, насамперед моральне.

Ювілеї

МНОГАЯ
ЛІТА!

Для Всеволода Євдокимовича Михайленка 2007-й рік – рік ювілейний. Тут й чудова річниця – 80 літ, й роковини учбової, наукової та громадської діяльності – 55 років.

Доля його міцно пов'язана з Київським національним університетом будівництва і архітектури. Близько чотирьох десятиріч років Всеволод Євдокимович очолював добрий творчий колектив – кафедру нарисної геометрії та інженерної графіки. Тут він розвивав наукову школу, яку створив його вчитель, професор Степан Митрофанович Колотов (1880-1965). Галузі основних наукових інтересів професора – геометричне моделювання та оптимізація поверхонь стосовно до конструювання тонкостінних покриттів у архітектурі, архітектурна біоніка та біодизайн, дослідження теоретичних проблем технічної естетики. Під керівництвом В.С.Михайленка захистили дисертації 9 докторів та 64 кандидати наук з України та різних країн близького й далекого зарубіжжя. Він є автором близько 400 друкованих наукових та методичних видань, має винаходи та ін.

Обличчю професора, Заслуженого діяча науки України В.С.Михайленка є й живопис олійним фарбами. Він завжди в справі, русі – науки, культури, мистецтва. Тому й відомий в університеті всім і студентам, і викладачам, й гостям. Жодного святого концерту не відбувається без його участі: починаючи з 1949 року, коли закінчив музичну школу вокалу, протягом всього життя професор Михайленко милує нас виконанням класичних оперної та української пісень.

Захоплення професора Михайленка є й живопис олійним фарбами. Своє творче життя він із охотою дружим та співробітникам КНУБА, тому, часто відвідуючи чийсь кабінет, одразу пізнає руку живописця... Щиро вітаємо з уродинами! Доброго здоров'я, творчої наснаги й життєвого оптимізму на літа!

Друзі, колеги, студенти

Профспілкові справи

ПИТАННЯ, ЯКІ ТУРБУЮТЬ ВСІХ

Нещодавно в університеті відбулася конференція трудового колективу. На порядку денному стояли питання: про фінансово-господарську діяльність закладу у 2006 році та перспективу забезпечення співробітників університету житлом і поліпшення матеріально-технічної бази. З ними виступив ректор університету, д.т.н. А.М. Тугай. Про підсумки виконання колективного договору за 2006 рік та про прийняття доповнень до колективного договору на 2007 рік доповідал ректор А.М. Тугай та голова комісії А.А. Гром. На конференції були присутні: Голова Київської міської організації профспілки працівників освіти і науки України О.М. Яцунь та головний спеціаліст відділу правового та соціального захисту міської профспілки працівників освіти і науки України Л.Б. Євченко.

Свій виступ по першому і другому питанням ректор університету, д.т.н., професор А.М. Тугай коментував як завжди таблицями з фінансової діяльності університету (01.01.2006 – 31.12.2006). Починаючи коментар, доповідач відмітив присутнім, що розповідає про одні й ті ж дані кількісних показників. І справді, види використання коштів – майже близько: насамперед на зарплату (бюджетні кошти 21904,0; спеціальні кошти 18282,0; всього 40186,0), стипендію (бюджетні кошти 7765,0; спеціальні кошти 11,0; всього 7776,0), наукову діяльність (бюджет – 2155,0; спецкошти – 38,0; всього 2193,0). Далі йдуть використання коштів на матеріальний розвиток вузу – ремонтні (капітальний і поточний), придбання палива, допомога дітям-сиротам, комунальні послуги. Використання спеціальних коштів, куди входить навчання за контрактом: українських студентів (14333,0) та іноземних на основних факультетах (1909,0), іноземних громадян на підготовчому факультеті (518,0), навчання докторів та аспірантів, на підготовчих курсах, на спецфакультеті ППІПК та різні види оплати: за гуртожиток, за проживання у кімнатах для приїжджих, користування спорткомплексом та ін. Але ці кошти, як відзначив доповідач, є транзитними: вони йдуть на зарплату. Як і кожного року, на розвиток навчального закладу грошей не залишається. І все ж таки, завдяки старанням ректорату, у 2006 році університет придбав комп'ютерної техніки на суму 943,0 грн., учбової і художньої літератури на 289,0 грн., лабораторного обладнання на 186,0 грн., нещодавно заручився користування мережею Інтернет – 215,0 грн. та ін. Доповідач повідомив присутнім й про пропозиції ректорату відносно забезпечення житлом викладачів, співробітників, молодих вчених і спеціалістів.

За гранню

ПРОДАЮТЬСЯ ОБЛИЧЧЯ ДІДА, БАТЬКА, МАТУСИ...

відправлено 24.06.1945 р. – "Бери, мила, за 10 гривень!" – чуло.

Купувальниця сторгувалася й кладе в сумку пачку паку конвертів. "Чим вони зацікавили?" – питаю. "Ой, це ж роман про любов! Бачите, адреса одна і та ж: Вітебськ, в/ч 1136 "Ш". Беляченко Віталій. І київська адреса одна й та ж: вул. Саксаганського, будинок 63, кв.18. Бобильченко Ганні. А минулої суботи я узла тут листування школярки і солдата. Прочитала, і на мене подало з моєю юності моїм першим найвим захопленням".

— А солдатських трикутників немає? – питає покупця.

— Були, та спливали. Перекупники фронтних листів зустрічають мене у залізничній платформі. Кажуть, листи йдуть постріл кміть нарощав і за великі гроші, – відповідає продавщиця чужих таємниць.

Продавець Анатолій (так він себе назвав) сидить на кляйці. Довкрути – море старих газет, журналів, фотографій.

— Є попит – є і пропозиція, – посмікається. – Особливо у високій ціні старі фотографії. І дореволюційні, і військові. Діагноза: у німців цінують фотографії радянських солдатів і офіцерів Великої Вітчизняної, танків і літаків, "катюш", легендарних полугорки і трипоносок. Анатолій дістає з-під жовтих номерів "Літератури" конверт і показує, що підібрав для одного туриста з Німеччини: "Обличчя сьогодні прийли за товаром".

Беру в руки набір знімків. Перебираю. На тлі літака з величезною п'ятикутною зіркою – два військові льотчики. На обороті напис: "На спомин другу". Боченко Костя, 1944 рік.

Ще знімки військових людей. На одному напис: "Другу Жорі від Леоніда. М. Жданов, 21.В.44 р. Де б не був – не пропадай!". На третьому фото – матрос в тильнику. Судячи по напису на безкозирці – слухач господарського училища. На обороті – збірський напис: Олексій Прасол. Жовтень, 1943 р.

Чи пощадила їх війна? Чи повернулися додому переможцями? У чий сімейних альбомах зберігалися ці знімки до нинішньої пори? Як вишло, що портрети воїнів тепер виставлені на продаж?

— А це німці нарощав беруть "шпалі". Не знаєте, що це таке? Так до 1943 року, коли Сталін вів воєну, називалися металеві військові відмінності, що кріпилися в петлицях гімнастерок, – пояснює Анатолій.

Частіше гостя "блосхиному" ринку – американці. Анатолію вони замовляють портрети "червоного мурашок" – так презирливо вони називають радянських воїнів.

Якщо хочеш змінити портрети з криміналістики або п'яними фізіономіями. Друкують їх, розповідали, в журналі, розміщують на своїх сайтах в Інтернеті – такий у них бізнес. – продовжує свідчити небайдужий.

Між іншим на аукціоні "Сотбіс" поряд з картинами знаменитих українських, російських живописців, іконами і антикваріатом виставляються й колекції ста-

рих наших фотографій. Продаються за нечуваними цінами.

— Ганяються, не жаліючи грошей, за старими знімками. Ось, подивіться, що я підібрав цього разу для одного постійного іноземного клієнта. – і Анатолій подає мені трітку пачку знімків.

Жених з нареченою у фаті. Бабуся в чорній хустці – явно в траурі. А тут відображена щаслива, видно, сім'я: тато, мама й дочка з лялькою в руках. Відважний гармоніст, розвернувши хутра тальянки, дівчинка з лозиною в руці гонить гусака до річки, п'яниця з пляшкою горілки в руках. Життя наше як воно є – і з radoщами, і з горем.

Звідки фотографії на "блосхиному" ринку? Продавці розповіли: "А бомжі не сунуть. Зараз в Києві багато будівництва: почали зносити п'ятиповерхові й інші старі будинки, народ переселяється у високі і кидас в старих квартирах все, що повинні б почитати як сімейні реліквії. У тому числі і дагеротипи (від ред. - фото на металевій пластинці) предків".

(Перенесено з 1-ї стор.)

Горше немає цієї розповіді! Ті, хто в 80-і роки завзято проповідував "загальнолюдські цінності", добилися свого: молоді часто-густо – Івани, що не пам'ятають рідних по крові.

Не знала, не відала я до нинішнього дня, що знімки фронтників і простих людей на "блосхиному" ринку – тепер самий ходовий товар. І гірко, і боляче. Такі пішли ліди часи: все продається, все купується, навіть лиця дідусів, батьків, матусині.

І. Герашенкова

“ОСТРІВЕЦЬ СВОБОДИ І ПІЗНАННЯ”

45-РІЧЧЮ “А+Б” ПРИСВЯЧЕНО

7 травня 2007 року нашій газеті виповнюється 45. Саме стільки літ тому вийшло в світ перше число тижневика “За будівельні кадри” (нині “Архітектура і Будівництво”). І хоча за ці десятиліття змінилися в Україні й КНУБА влади, а в тижневика вигляд і обсяг, періодичність, статус і зміст – все це – історія нашого видання. Редакція визнає що ювілейну дату як свято колективу викладачів і студентів Київського національного університету будівництва і архітектури різних поколінь – засновників, видавців, працівників, дописувачів, читачів і шанувальників газети. Тому запрошуємо активно долучатися до редакційного колективу “А+Б”, який для багатьох нас, читачів, студентів став маленькою родиною, райським куточком великого матеріка журналістики. Нашу студентську газету з її 45-річною історією я б охрестила “острівцем свободи і пізнання”. Не завжди можеш чи просто зумієш уголюс сказати те, про що думаєш, а от на папір якось ті думки та переживання лягають легше та ширше. І взагалі сам процес праці зі Словом – це якесь одкровення, яке передається через таємничий зв'язок читачеві, про якого ти завжди думаєш, про розширення чийого світлового пікуешся. Власне саме тоді до тебе приходить якась надзвичайно велика відповідальність за тих людей, які тобі довіряють, за написані тобою слова. Тож дякую тобі, дорога “А+Б”!

Катерина Гречин,
випускниця, студентка

ЛЮБЛЮ І ПИШАЮСЯ НАШОЮ БАГАТОТИРАЖКОЮ

Прийшла в газету ще на другому курсі універу. Дуже хотілося вміти писати, а тут ще й запрошення в газеті – “Давайте працювати разом!”. Отже, сумнівів не було – їду в редакцію.

Тепер я вже знаю, що в “А+Б”, у плеча Ірини Іванівни Герашенкової, редактора газети щороку набувають перший журналістський досвід студенти і випускники факультету КНУБА – громадські кореспонденти (студтори), шліфують художнє слово молоді поети.

Після одних розумних і талановитих приходять інші розумні й талановиті, а за ними – ще і ще... Цікаво, що Ірина Іванівна пам'ятає кожного, хто дописував у нашій газеті, вона продовжує спілкуватися з усіма ними й після закінчення універу. Розповідає нам, як вони дорослишали, виголосили пера, заохувалися, одружилися, народжували дітей, але не забували своєю першу газету в Альма-матер.

Сьогодні студтори, просто читачі – викладачі й співробітники, студенти – це команда однодумців, які добре знають й дуже люблять один одного. А всі разом ми любимо наших читачів, бо ж працюємо для них!

Наталка Баран,
студтор газети

НЕ ЖАЛКУЮ, ЩО СТАЛА СТУДКОРОМ

Про нашу А+Б я дізналась на 2-му курсі навчання в університеті. Мені відразу сподобалась оформлення газети, її зміст. На 3-му курсі, щойно закінчилась сесія, наша староста поїхала на запрошення працювати в студентську газету. Спочатку засумнівалась: якщо мене не візьмуть, але вирішила піти на розвідку до редакції і спробувати себе. Ажже ще зі школи мені подобався більше гуманітарний напрям: я завжди оформлювала стінні газети, брала участь в міських та шкільних олімпіадах з української мови, одного разу написала нарис про свою шкільну вчительку Валентину Тригорівну Чорнобай до місцевої газети...

Як увійшла вперше до редакції газети, то побачила редактора Ірину Іванівну, яка мені відразу сподобалась. Того ж часу я зрозуміла, що мені хотілося б працювати з цією гарною людиною. А найголовніше було те, що я зрозуміла, що й вона вірить у мої сили. І я вирішила також довести, що я стала дописувачем А+Б. Мені дуже подобалося писати на вільні теми або про те, що пропонує Ірина Іванівна. Надзвичайно захоплює мене спілкування зі студентами для написання якогось матеріалу, я часто роблю опитування нашої студентської молоді – всі це спочатку фіксуючи на папері.

Запам'яталась мені підготовка інтерв'ю зі старшим викладачем кафедри ТБВ Борисом Петровичем Чувинким. Він розповідав мені про страждання, біль, смуток нації, пов'язані з Вітчизняною війною 1941-45 років. Під час війни він мав 14-16 років й через моє інтерв'ю розповів про Київ, зайнятий окупантами... Брати таке відповідальне інтерв'ю для газети спочатку було мені ніяково, але я дуже швидко переконалась, що й з викладачем мені легко було знайти спільну мову. Я люблю експериментувати, й тепер умію написати допис у газету з будь-якої тематики. Нині я задоволена, що мене називають, як кажуть у журналістиці, студентським кореспондентом або коротко студкором, і я ані хвилини не жалкую, що зробила цей вибір. Він мені завжди згодиться!

Т. Грудинська,
студентка 57-ї групи ПЦБ

ЧИМ ДЛЯ МЕНЕ Є РЕДАКЦІЯ...

Приходячи кожного дня на заняття до універу, я повинна обов'язково зайти до редакції. Тут мої однодумці: від редактора Ірини Іванівни й до всіх студторів, яких я давно знаю. Спільними справами й добрими словом ми прагнемо підтримати молодішого нашого КНУБА. І не треба сприймати ці слова як порожні звуки. Ажже кожне МИ починається з Я.

Наталка Середняк,
студтор газети

"АРХІТЕКТУРА І БУДІВНИЦТВО" В МОЄМУ ЖИТТІ

Ніколи, власне, не задумувалась над тим, чим є “А+Б” у моєму житті. Як не замислююся над тим, чому дихаю, ходжу. Я просто живу, дихаю і працюю в улюбленій молодіжній газеті. І з нею молодію сама. Мені подобається моя робота, люблю спілкуватися з новими людьми, зі студентами, які на все мають свій неординарний погляд і часом – “непринчесані” думки. Я навчилася слухати людей, розуміти їх, розповідати нашим читачам про цікаві особистості, про історію мого рідного міста, в якому народилася і живу. Часто маю щастя зустрітись зі своїми колегами, пізнавати щось нове. І... вчитися, бо такую змогу ставити життя, а вчитися, як відомо, ніколи не пізно...

І. Герашенкова,
редактор газети

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, ДОРОГА "А+Б"!

Завдяки надзвичайним зусиллям і професійності редактора “А+Б” Ірини Іванівни Герашенкової, газета за змістом і, особливо, художнім оформленням набула свого оригінального, неповторного стилю. Публікації різноманітні та актуальні.

І хоч я добре розумію, який важкий нині час: газета виходить раз на місяць, але дуже хотілося, щоб більшою була доля матеріалів, які висвітлюють учбовий процес, підготовку і проведення екзаменаційної сесії, їх аналіз по факультетах. Необхідна, на мій погляд, рубрика, яка раніше була дуже актуальною: “Газета виступила. А що далі?”

Ю.А. Піщаленко,
колишній професор кафедри ТБВ

РОЛЬ ГАЗЕТИ ВАЖКО ПЕРЕОЦІНИТИ

Багатотиражка в КНУБА видається вже 45 років. З неї ми дізнаємося про найбільш значні події, що відбуваються в нашому навчальному закладі. Допишувані газети є як викладачі, так і студенти, але головним організатором, автором і видавцем є Ірина Іванівна Герашенкова, яка вже понад 12 років очолює газету. Неформально ставлячись до своїх обов'язків, вона створила авторський колектив серед студентів і викладачів.

Газета у вищому навчальному закладі є важливим інформаційним і виховним фактором. Випускник КНУБА повинен бути не лише висококваліфікованим спеціалістом, але й інтелектуально, культурно людиною з гарним смаком, патріотом України і тут роль газети важко переоцінити.

На превеликий жаль, сучасна ситуація в Україні не сприяє вихованню гарного смаку у молодіжній людині. Молодь, в силу різних причин, зараз читає дуже мало художньої літератури, її основними “поводателлями” є телебачення і радіо.

Понад 80 відсотків того, що ми бачимо й чуємо, – це музичний непотріб. Більшість каналів українського телебачення практично не дає програм, в яких має місце справжнє музичне мистецтво. Не звучить класична оперна музика (окрім коротенької програми “Київ класичний”, яка виходить пару раз на тиждень), не чуємо ми й симфонічної музики та українських й російських пісень та романсів. І це в країні, де за визначенням провідних музичних фахівців, українська музика, український мелос за своєю мелодійністю, гармонією, різнобарв'ям, змістом посідає друге місце в світі після італійської. Між іншим в Європі і США

інтелекція віддає перевагу класичній музиці. Звучить “попса” у виконанні, переважно, безгоспосих співаків з вульгарними текстами, з бездарними мелодіями і тупим ритмом в оточенні напівголих танцюристок. При цьому аудиторія в захваті, глядачі розмахують піднятими руками. А кіно по телебаченню, здебільшого це або секс чи детектив, або нескінченна стрілянина з вибухами. Чого можуть навчити такі фільми?

А проїдється центром Києва: половина вивісок і реклам виконані латинським шрифтом і англійською мовою. Ні в Парижі, чи в Нью-Йорку, де мені довелось бути, нічого подібного не побачиш, там дорожать державною мовою.

У кожному номері більшості українських газет знаходимо зображення оголених жінок. Чи варто після цього дивуватися “демонстрації” своїх почуттів, коли хлопцям з дівчиною прилюдно цілуються в коридорі університету чи на зупинці транспорту.

Старше покоління дуже занепокоєне масовим курінням молодих дівчат. По-перше, це не красиво, а по-друге – дуже шкідливо для здоров'я майбутніх мам. І як свідчить статистика, кинути палити дівчині набагато складніше, ніж хлопцеві.

Ці й подібні питання повинні бути предметом систематичного розгляду у багатотиражці. Треба відкрити молоді очі на вічне мистецтво, яке завжди хвилюватиме виховану людину, і зберігати її від різних шкідливих спокос, про які вона пізніше серйозно пожалкує.

В. Михайленко,
Заслужений діяч науки України,
професор

НЕЖАТИН – УНЕНЕЖ – НІЖИН Сторінка “Просвіти”

Студенти під час екскурсії у Ніжин.

Стародавньому місту Ніжину – 1100 років. Саме тут побували студенти нашого університету. Екскурсія була надзвичайно цікавою. Ми дізналися, що Ніжин – це унікальне місто, в якому, на думку багатьох істориків та мистецтвознавців, сконцентрована творча енергетика багатьох поколінь митців.

Заснування міста пов'язано з містобудівельною діяльністю князя Володимирівна кінця Х ст. Вперше Ніжин згадується у

літописі “Повість минулих літ” за Іпатієвським списком 1078р. як Нежатин – 1135 р., а Уненеж – 1147. Сучасна назва Ніжин з'являється у документі другої половини XIV ст. Про це місто існує багато легенд. Ніжин просто вабить до себе творчі особистості, яким і розкриває свої таємниці. Тож не дивно, що з Ніжином пов'язано діло багатьох митців: Миколи Гоголя, Євгена Гребінки, Марії Занковецької, Юрія Лисянського (мореплавця,

одного з керівників першої російської навколосвітньої подорожі 1803-1806 рр.), Сергія Корольова, Марка Бернеса, Сергія Шишка та багатьох інших.

Розгадка дивовижного феномену дивовижного феномену міста слід шукати, на думку дослідників, у незвичайній забудові. Містичним чином храми Ніжина утворюють хрест, розміщений зі сходу на захід. Симетрично осі цього хреста розташовані природні об'єкти: водойми, сади, парки,

історичні пам'ятки. Одним із храмів, розташованих у центрі міста, є Миколаївський собор (1658 р.) – найдавніша пам'ятка архітектури, побудована у стилі українського бароко. Легенда розповідає, що собор було споруджено на честь чудодійного Миколая міста від турків іконою святого Миколая. Ще однією визначною спорудою є храм Богоявлення Господнього (1721 р.), побудований на місці, де одного разу ніжинські жінки-козачки пошили і дурні досвідчених європейських полководців. Справа в тому, що під час літніх польових робіт більшість чоловіків була за межами міста. Коли до стін Ніжина підійшла армія шведського короля Карла XII, усі, хто залишався в місті, у тому числі й жінки, одягли чоловічі одяг вийшли до муру і почали виглошувати: “Слава Петру!”. Шведи подумали, що у місті перебувають полки Петра I і вирішили обійти місто. Таким чином Ніжин уникнув пограбування. За це цар Петро I дарував ніжинським жінкам грамоту на право носити чоловічий козацький одяг, але грамота пропала. Можливо, Микола Гоголь так би прокоментував ці події: “Ко- му більше утащити, як не нечистому!” (повість “Пропала грамота”).

Окрім культурових споруд, у Ніжині збереглося багато цивільних пам'яток архітектури XVIII-XIX ст.: комплекс будівель Поштової контори (XVIII ст.), старовинної аптеки (XVIII ст.), житлові будинки. У 1805 році у Ніжині засновано Гімназію вищих наук князя Безбородька, яка стала провідним центром вищої освіти на Лівобережній Україні, нині – Ніжинський державний університет ім. Миколи Гоголя. Серед випускників Гімназії були такі визначні діячі культури: М. Гоголь, Н. Кукольник, С. Гребінка, Л. Глібов, М. Гребель, Я. де Бальмен, К. Базілі, В. Тарновський, П. Собко, Д. Журавський, Ф. Богушевич та ін.

На кошти мешканців міста скульптором Парменом Забілою (Забелло) було створено пам'ятник Миколі Гоголю (4 (17) вересня 1881 р.). За часом створення – це перший у світі пам'ятник українському письменнику. Бронзовий білий прихоче таємничо: у складках одягу скульптор замаскував свій портрет, який можна побачити лише з певної точки огляду та при відповідному освітленні.

Отже, завітайте до цього стародавнього міста, воно не залишить Вас байдужими, подарує чудовий відпочинок, відчуття причетності до творчості талановитих митців, натхнення і наснагу.

Л. Дикарева,
доцент кафедри українознавства

ТЕАТРАЛЬНА СТОРІНКА

Nota bene

ТЕАТР

"Як ви ставитесь до театру?" – запитала я пересічених студентів нашого вузу. Чесно кажучи, була дуже здивована такими відповідями, емоційними відповідями, а найбільше мене вразило, що всі вони були позитивні: десь романтичні, десь дуже розумні, але найголовніше те, що йшли від щирого серця!

ОЧИМА
НАШИХ
СТУДЕНТІВ

Катерина Брижата, студентка I курсу КНУБА:

"Театр в людині розвиває почуття Божественного"

Я люблю театр тому, що там можна духовно збагатитись. Відвідання театру є дуже пізнавальним, адже не всі твори класичної літератури ми знаємо, отже, там можемо поповнити свій літературний запас. На мій погляд, театр розвиває в людині почуття прекрасного, Божественного.

Андрій Мовчан, студент V курсу КНУБА:

"Це самореалізація людей"

Я ставлюсь до театру дуже позитивно, адже це творчий прояв людей – самореалізація. В театрі можуть проявитись найвищі екзистенційні прояви особистості. Як будь-яка творчість він розвиває людину, як особистість, і є визначним сублімативним фактором (за Фройдом).

Тетяна, студентка IV курсу КНУБА:

"Театр дає заряд позитивного настрою"

На мою думку, театр сприяє духовному розвитку. Я люблю театр, люблю дивитися на історії, які актори втілюють на сцені. Люблю відчувати енергетику, яка йде від акторів, це дає заряд позитивного настрою. Хочу закликати: ЛЮДИ, ХОДІТЬ ДО ТЕАТРУ!

Ольга Б., студентка III курсу КНУБА:

"Хотілось би відвідати театр частіше"

Ходжу до театру із великим задоволенням по декілька разів на місяць, але дуже хотілось би, щоб це було частіше. Вся проблема в тому, що у студентів, як завжди, або часу не вистачає, бо "хвостити" здають, або не вистачає коштів...

Дмитро Кононенко, студент III курсу КНУБА:

"А ще там є бюджет..."

Театр – дуже позитивна річ! Коли я туди приходжу, то відчуваю наскільки великий вплив театру на психологічний стан людини. В театрі я відчуваю величезне емоційне піднесення... А ще там є бюджет!

Костянтин Рожченко, студент II курсу КНУБА:

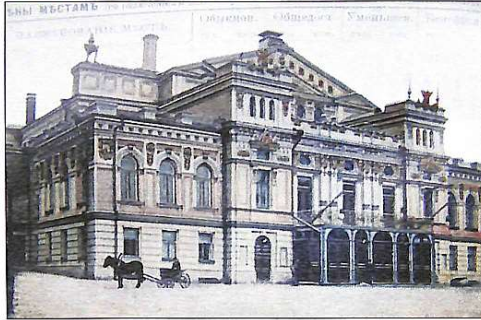
"Хочеться більше модернізму"

До театру ставлюсь добре. Але хотілось би побачити в ньому більше поміркованого модернізму. Я наголошую, що поміркованого, щоб він мав не такий прояв, як у Віктола.

Опитувала В. Стужук

Шанувальники мистецтва

ТЕАТРУ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ...

Театр драми "Соловцов" у Києві. 1910 рік.
Рис.з фотоархіву доц О. Фролова

Раніше, з 1898 року, в цьому біло-блакитному будинку знаходився також театр під назвою "Соловцов". Його очолював актор і режисер, який носив це прізвище – Микола Соловцов.

В радянські часи протягом 40 років (1920-1966) художнім керівником українського драматичного театру ім. І. Франка був видатний український актор Гнат Петрович Юра. За час його керівництва театральний стиль і репертуар, який став впізнаним. Він базувався, насамперед, на національних традиціях. 1930 роки – час розквіту в історії театру. В той час там працювали видатні актори А.Бучма, Ю.Шумський, Д.Мілютенко, М.Яковченко, П.Нятко, В.Добровольський та ін. До речі, театр продовжував працювати і в найстрашніші роки – під час Великої Вітчизняної війни (1941-1945). Актори гастролювали по країні, виступаючи перед солдатами, які бігли на фронті, та людьми, що жили в евакуації.

Актори українського драматичного театру ім. І. Франка також з успіхом знімалися в кіно. Наприклад, у фільмі "Райдуга" роль партизана Олени Коспок зіграла видатна Наталя Ужвій. Фільм отримав премію "Оскар" і був визнаний класикою світового кінематографу. Сьогодні театр очолює відомий майстер, народний артист СРСР Богдан Ступка. Від початку 90-х років театр багато гастролював. Театрالي Німеччини, Австрії, Греції, Італії, Польщі мали можливість познайомитись з українським театром, постановки якого були високо оцінені.

Наш національний академічний театр ім. І. Франка дбайливо зберігає традиції української драматургії, поєднуючи їх із досягненнями сучасної європейської драми.

Отже, попри те, що доля пов'язала мене із технічним навчальним закладом, який є трохи далі від мистецтва справи (окрім, звичайно, архітектурі), але я завжди цінувала й полюбляла все, що пов'язане із мистецтвом, й упевнена давно – театр це вічне, цікаве, блискуче. Будьте шанувальниками його!

Вікторія Стужук,
студентка IV курсу ФАІТ

Интерв'ю

"Хіба КНУБА має свою газету?"

Мій улюблений театральний актор – заслужений актор України Остап Ступка. Вже два роки я намагаюся не пропустити жодної вистави в улюбленому театрі ім. І. Франка за його участі. В минулому році Остап здобув дві високі нагороди, він став найкращим актором і найкращим ведучим розважальної програми. Його талант безмежний – від Бога, і щоб в цьому переконатися треба завітати до театру.

Напередодні Дня театру я вирішила взяти маленьке інтерв'ю у найкращого й улюбленого актора. Для цього я відвідала Київський Академічний молодий театр й подивилася виставу "Московіада" за романом Юрія Андруховича, в якій Остап Ступка грає головну роль. Хвилювання було неймовірне, адже не кожен день береш інтерв'ю у відомої людини, чудового актора. Отже, завдяки доброзичливому ставленню Остапа Богдановича, мені вдалося пересилити власні нерви й задати декілька питань. Звісно, на студенську тематику...

Чи був Остап Ступка дисциплінованим студентом?

Так. Однозначно.

Невже зовсім не прогулював пари?

Ні. У той час студенти боялися всього, й відвідували всі, без винятку, пари. Навіть ті предметні, які в житті зовсім не знадобились би, та й не потрібні взага-

лі...Наприклад, науковий комунізм, атеїзм і т.д...

Які моменти студенського життя Вам запам'яталися?

Найкращі моменти мого студенського життя пов'язані з гуртожитком, як і у автора "Московіади" Ю.Андруховича, де він розповідає про гуртожиток, як цікавий фрагмент в житті студента з України з дивним шляхетним ім'ям Отто фон Ф. До речі, за словами Ю.Андруховича, будні студента були заповнені зустрічами з друзями, коханими й коханками і, звичайно ж, жажливими пиятками по всіх існуючих кав'ярнях і пивбарах Москви...

А взагалі, хочу сказати, що, дійсно, студентські роки – найкращі роки усього життя!!!

Ви тепер викладач. Як можете оцінити сучасних студентів з точки зору викладача?

Я не можу щось оцінювати з точки зору викладача – це не так багато працюю. Адже це дуже відповідальна професія. Педагогіка – дуже складна наука, цьому треба вчитись роками... Викладач – це покликання. Викладання ж потребує розуму і серця... Я, звичайно ж, намагаюся бути хорошим викладачем, прагну якнайбільше донести до студентів, навчити їх майстерності, тому, чим володію вже сам.

Щиро дякую за розмову, й від імені студентів Київського національного університету будівництва і архітектури бажаю Вам

“ГУЧНИХ ПРЕМ'ЄР”
БАЖАЮТЬ СТУДЕНТИ КНУБА
ОСТАПОВІ СТУПЦІ

Мені дуже приємно, що існує таке свято – Міжнародний день театру! І від щирого серця хочеться побажати всім театрам – лише процвітання, режисерам – цікавих ідей, акторам – найкращих ролей, а нам, шанувальникам, – блискучих вистав!

"гучних прем'єр та відданих шанувальників!"

На згадку Остап Ступка залишив автограф із побажанням для наших студентів. А я, в свою чергу, зробила декілька фото.

Вікторія Стужук, студентка 42 групи ПНМ факультету автоматизації та інформаційних технологій

(Від редакції А+Б: Вітаємо Вікторію Стужук з добрим журналістським стартом! Так тримати!)

Троянда – для улюбленого актора

"Бажаю найкращих ролей та блискучих вистав!"

Тетяна – також його шанувальниця;

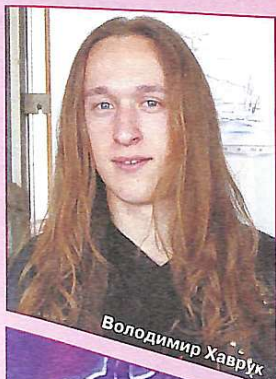
"І, справді, студентські роки – найкращі"

Автограф від Остапа Ступки.

Стужукані
КНУБІВІВІМ!
ХАЙ щастить!
[Signature]

Концерти

МУЗИЧНІ ТАЛАНТИ СЕРЕД НАС!

Володимир Хаврук

Чекаємо з концертом!

"Сучасна українська музика"... Так, нічого, крім співчуття цей вираз не викликає. Особливо, якщо згадати нашу "попсу" та співочого ректора (самі здогадалися яко-го)... Але існує й така музика, яка, нехай, не зовсім популярна серед широкого кола слухачів, але дуже шира та мелодійна! В ній поєднані чудові змістовні тексти і такі ж мелодії, які знаходяться в повній гармонії і доповнюють одне одного.

Колективи, які творять таку музику, – не комерційні, вони роблять свою справу від душі й для душі, для тих, хто є насправді шанувальниками нашої рідної мови, культури, України...

Серед таких колективів група "Тінь сонця" – популярна серед молоді. У них нещодавно відбувся концерт, присвячений виходу нового альбому "Полум'яна рута". Цей чудовий колектив грає музику у стилі heavy-folk, тобто важка музика з елементами етнічної (в складі є бандурист і скрипалька), яку поєднують із чудовими українськими текстами. А найцікавіше найприємніше те, що барабанщик – наш КІСшник!!!

Це **Володимир Хаврук**, студент III курсу – відмінник! Скромний, приємний хлопець. І як він встигає поєднувати відмінне навчання й постійні релікції?..

Захоплено дивлячись, як мій давній друг роздає автографи і фотографується, як справжня зірка, я була дуже горда за Вою, що він зміг досягти таких успіхів: за себе, що в мене є такий класний знайомий; і за наш університет, в якому вчать такі таланти!

Подальших успіхів Володимирі у навчанні і, звісно, процвітання його групи!

В. Стужук, студентка 4-го курсу ФАІТ

На пагорбах київських...

ПІГУЛКИ В ТОН КРАВАТКИ 200 РОКІВ ТОМУ ХВОРИТИ БУЛО МОДНО І ДОРОГО

З фотоархіву доцента КНУБА О.В. Фролова

Але, як кажуть, щоб бути здоровим необхідно старанно лікуватися. Ще Петро I, прагнучи бачити населення країни здоровим, запрошував з Європи на роботу аптекарів. Але тоді, у XVIII столітті, в нашому місті аптеки ще не було. Першою в Києві з'явилася гарнізонна аптека на Подолі, але звичайним жителям купувати ліки там було заборонено. Отже, користувалися нею лише військові. Всі інші ж займалися самолікуванням.

Близько 120 років тому в місті відкрилася цивільна аптека. Вже в XIX столітті аптеки стали досить розповсюдженими явищем. Наприклад, на Солом'янці люди знали аптеки: гарнізонну, яка знаходилася на території військового містечка (нині вул. Антонова) та на Ігнатівській вулиці (тепер вул. Урицького), аптека авторитетних

фармацевтів – сімейства Вінзбургів (знаходилася перед рибкомбінатом, в районі нинішньої Смілянської вулиці). Відомими були й аптеки на Кісткопальні (це був невеликий заводик на території нинішньої вул. Клименка, який, спалюючи кістки тварин, виготовляв добрива) та у Залізничній колонії, де споконвіку знаходилася відомча аптека селища залізничників ім. Т. Шевченка. Але заглянемо трохи в історію...

Хімія замість тарганів

Чим же лікувалися кияни в XVIII столітті? Серед найпопулярніших ліків були трав'яні збори, носять солі, касторка. До речі, в ту пору вважалося, що це проносне допомогне мало не від всіх хвороб. Активно також продавався аспірин, п'явки, грудний еліксир з патетичною назвою "Краплі данського

короля". Складніші препарати – кашки, пілюлі, пороша виготовлялися на місці. За однією з версій, спочатку ціюці трави вирощувалися на спеціальному городі біля самої аптеки на Подолі. Пізніше його перенесли на Куренівку. Сировиною для ліків служили ящірки, бджоли, черепахи, змії й кажани. У хід йшли навіть морські коники і таргани! Хімічні сполуки стали активно використовуватися в кінці XIX століття.

У XVIII столітті ліки були досить дорогим задоволенням. Один флакон еліксирі міг коштувати 4 рублі. За ці гроші в базарний день можна було купити найрозкішнішу корову. Тому лікуватися було модно і навіть престижно. Як розповіла завідувачка аптекою-музеем Наталія Шолойко, найпопулярнішою лікарською формою вважалася облатка – плоска капсула

7 квітня – Всесвітній день здоров'я. Навряд чи на планеті Земля знайдеться куточок, жителі якого не знають аббревіатури – Всесвітньої організації охорони (World Health Organization) здоров'я, що була створена в 1948 році. Членами її стали за неполних 60 років 190 держав. З придбанням незалежності в 1991 році Україна відновила своє активне членство у ВООЗ.

з крохмалю з гірким порошком всередині. У світському суспільстві вважалося особливим шиком показати, що ти можеш собі дозволити облатку або пілюлю. При цьому діставати її прийнято було демонстративно, із спеціальною пілюльничкою. Для деяких пані їх спеціально виготовляли ювеліри – з коштовними каменями, емаллю і дорогою інкрустацією. Такі не соромно було вшити на пояс. Особливо витончена натура і самі облатки замовляли в аптеці в тон платтю або краватки (для чоловіків) – рожеві, блакитні або золоті. У той час наймоднішим був, хто мав хворобливий вигляд. Пам'ятаю розповідь своєї бабусі: жінки, щоб викликати блідість, прийом – їм зберігали виразку шлунку...

Цікаво, що в ту пору в київській аптеці продавалися не тільки ліки, але і гігієнічні засоби – мило, зубний порошок, косметика, насіння квітів і навіть чорнила. На полицях стояла також мінеральна вода (її виготовляли тут же, в підвалі, використовуючи спеціальні солі) і вино, що зберігалось поруч.

Поважний фармацевт

Враховуючи, як трепетно і дбайливо кияни відносилися до ліків, неважко припустити, наскільки поважний був в суспільстві аптекар. Нерідко він, як і доктор, лікував хворих. Іздає на виклики і приймав у себе в аптеці, і, судячи по журналу, що зберглися, витрачав

на одного хворого не менше 25 хвилин. Професіоналізм аптекаря підтверджував диплом, який, заправлений в рамочку, вивішувався на найвидніше місце. Щоб пацієнти не мали сумнівів із цього приводу.

У аптекарів обов'язково було декілька помічників-фармацевтів (адже для виготовлення ліків потрібна була груба чоловіча сила) і лабораторія. Як стверджують в музеї-аптеці, головним іспитом для майбутнього аптекаря (щоб одержати кваліфікацію, потрібно 3-5 років) було виготовлення пілюль. Це найскладніша лікарська форма. Про високу якість пілюлі говорили її фізичні параметри – якщо при падінні на дерев'яну дошку вона відскакувала як м'яч, учень вважався профпридатним.

Вже в XIX столітті виготовляли медикаменти в аптеці стало невідомим й аптеки лікували лабораторії, частина власників аптек ставали на шлях фальсифікації дорогих ліків.

Аптека сім'ї Марцинчиків

Гучна слава поширювалася про цю аптекарську сім'ю. Адольф Марцинчик, син лікаря, здобувши університетську освіту в 1847 році, орендував аптеку на Хрещатику. Фармацевтичне виробництво удосконаливав і син його – Адольф Адольфович (1846-1912), що працював провізором протягом 50 років. У цій відомій на весь Київ аптеці працювали гідралічні преси, вакуумні апарати, машини для формування пігулок, виготовлялося медичне й косметичне мило і інше.

Зараз в Києві 2,5 тисяч аптек. Крім аптеки-музею, в Києві збереглося ще декілька старовинних будинків, в яких до цих пір знаходяться аптеки. Це перш за все будинок на бульварі Т. Шевченка, 36, вул. Б. Хмельницького, 42, Великий Житомирський, 6/11, вул. Сакагаханського, 10. Добре, щоб і надалі ці будинки залишалися пам'ятками історії фармацевтичної справи!

І. Геращенко

Студентські рейди

САГА ПРО СМІТНИКОВІ УРНИ СМІТНИКИ! АГОВ, ДЕ ВИ?

ЗІ СПОГАДІВ МЕШКАНЦІВ СОЛОМ'ЯНКИ...

Всі, хто вчиться в КНУБА, добре знають військовий навчальний заклад – Національну Академію оборони України (раніше: Миколаївське артилерійське училище, яке було споруджено протягом 1914-1918 років ХХ століття), що знаходиться майже напроти нашого університету, по другій бік Повітрофлотського проспекту. Територія закладу велика: від вул. Курської й до вулиці І.Клименка, й використовувалась училищем для кінно-спортивних тренувань і змагань.

Як відомо, у 1920-1930 роки артилерія переусувався за допомогою коней – мала кінну тягу. Щоб забезпечити узгодженість і синхронність переміщень коней, гармат, зарядних ящиків треба було докладати багато зусиль. Відпрацювання прийомів, маневрів, контролю за всім відбувалося на плацах. Основний

плац розташовувався від теперішнього будинку Академії внутрішніх справ України до вул. І.Клименка; існував й допоміжний плац...

У святкові дні влаштовувались показові виступи артилерійських розрахунків та індивідуальні виступи вершників з подолання перешкод й джигітування з рубкою лози та ін.

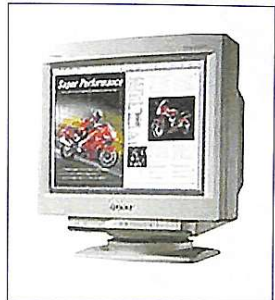
Всі ці заходи називалися скачками. Вони збирали велику кількість глядачів, які розташовувалися по периметру основного плацу. Скачки мали значний вплив на патріотичне виховання громадян, сприяли взаєморозумінню й єднанню армії з народом. Нині частина цієї території вже забудована, а на іншій росте парк.

Ю. Піщаленко,
колишній професор кафедри
ТБВ університету

Світ технологій

ПАПІЦЯ З ДВОМА КІНЦЯМИ

"А+Б" вже писала про те, як зростає популярність Інтернету серед сучасної молоді, як молодь покоління швидко опановує сучасні винаходи і які численні переваги як джерело отримання інформації має всевітня комп'ютерна мережа. Сьогодні, зважуючи на назву матеріалу, м'яко звертаємо увагу на дещо інше...

І, на жаль, сьогодні це не є проблемою для студентів. Аргумент – так роблять усі! Що ж тут, мовляв, поганого?

Проте, полегшуючи навчання саме в такий спосіб, молодь заважає собі шкоди. В неї послаблюється здатність скоро розв'язувати проблеми, швидко мислити, погіршується уміня слухати, біднішає увага. Не усвідомлюючи того, студент робить собі велику послугу: привчається до безвідповідального сприймання своїх обов'язків, бо можна не піти на пару, а за пропуск написати реферат, який легко "скачати" з Інтернету. Через те втрачається усвідомлення того, що вивчають, і реалій життя. "Стягнути" інформацію не прагне зрозуміти. А краще розуміння спричиняє до активного мислення і поліпшує запам'ятовування – такі великі важливі якості для успішного навчання студента.

Сергій Петрович П.,
ст. викладач КНУБА

НЕ ГРІХ І ПОСМІЯТИСЯ...

Якщо третій день поспіль не хочеться працювати – значить, сьогодні середа.

Розумні – це ті, хто заробляє на життя своїм розумом, а мудрі – ті, на кого ці розумні працюють.

Існує три способи зробити якусь роботу: зробити самому, найняти когось, заборонити це робити своїм дітям.

Фірма запрошує досвідчених лідерів для правління університету й конкурентної організації.

Якщо у вас японський або німецький автомобіль – у вас нема проблеми!

Якщо у вас американський або корейський автомобіль – ми розв'яжемо ваші проблеми!

Якщо у вас російський автомобіль – це ваша проблема!

Зі студентських історій: "Відірвані від батьків і вільні у своїх думках і думках, ми, студенти-першокурсники, у ці п'ятнадцять написали до чортиків. А наступного дня треба було йти на лекції. Дорога наша пролягає через приватний сектор, повз пасіку. Пасічник зупинив нас і попросив перенести вулики, пообіцявши добре заплатити. Помітитися треба, грошей нема, тому кожен узяв по вулику, а пасічник пішов вперед, показуючи куди нести і ставити. Раптом до одного з наших хлопців пристав собака і почав кусати за ноги. Він його відганяв – ніяк не може відганяти, а коли лас почав рвати йому штани, той почав кликати на допомогу. На цей момент і метушно пасічник обертається і спокійно так каже: "Постав будку на місце, дурно!". Виявляється, наш товариш з помилля замість вулика взяв собаку будку, до якої був прив'язаний собака".

Пограймося в таку гру, яка називається "смітнікоханки". У ваших руках – осередок яблука, яке ви на перелі смаковито скрумали, а в голові думка: "Треба його виникнути у смітнику". Озираєтесь доккола, а він, тобто смітник, кудись запропастився, "випарувався" унаслідок невідомої хімічної реакції або наявне явища телепортації. Думка відозвинується: "Я ж людина культурна, під коридором, може, знайду якусь урну чи кошик...". І ось тут починається гра. Ви йдете одним коридором, завартає за риг, мінаєте другий коридор, третій, а ніде нема навіть натяку на потрібну річ. Ніби справді смітник ховається, а ви, не промовивши "раз, два, п'ять, іду тебе шукати", йдете його шукати. Шукайте-шукайте, як знайдете хоч один, то дайте знати, бо в мой сумочці валиться не лише здохлий гумок, а й інший непотріб.

Рейд у пошуках смітневих урн у головному корпусі, добуваючи над "девятоповерхівку" КНУБА тривав недовго. Результати цієї "одеси" очікувані: в універсі на поверхнях нема жодного(!) – смітника. Студентам доводиться пригупитися на підвіконнях, обтирати поручні, перемінаючи з ноги на ногу та залишаючи на них відбитки своїх підшод, а за батареями й на самих підвіконнях – обгортки від вафель, печива, недоїдені булочки, пакетики від соку й пляшки від напоїв.

Примію, що керівництво Університету хоч подібно про інтер'єр на подвір'ї перед закладом: по периметру встановлено лавочки, на яких студенти можуть відпочити й погортати конспекти. Власне лише біля тих лавочок ми й надибали смітники. Правда, коли студенти балуються пивом або тижком-тишком прагнуть покурити, то й на них не дуже звертають увагу. І залишки посуду та сигарет знаходяться тут же, до-

даючи роботи охороні універсі, яка щоразу підходить та робить зауваження, що місце для куріння знаходиться он там...

Треба щось робити...
Аби наші спостереження не виглядали суб'єктивно, ми запросили до свого рейду ще декілька другокорсників (Ірину Цаплюк, Андрія Шияна та Сергія Терещенка) й запропонували взяти участь у соціологічному міні-дослідженні газети А+Б:

"Звичайно, кількість смітневих урн на території КНУБА не є достатня. З таким високим погодилося 98 відсотків опитаних. І лише близько 2 задоволяють кількість "смітничків".

Колі поблизу нема урн, близько 40 відсотків опитаних студентів викидає сміття просто на вулицю, землю, клумби, 15 з 40 відсотків, перебуваючи у приміщенні, позбуваються сміття за допомогою батареї, підвакно тощо. Залишають при собі "зайвий багаж" 60 відсотків.

Щодо чистоти і прибирання смітневих урн, то студентська думка така: 25 відсотків опитаних говорять про жалкий стан смітників, 60 – про поганий їх стан. Задоволені сміттеприбиранням 15 відсотків студентів. Цікавою думкою 15 % опитаних є те, що навіть коли достатньо смітників, то це все одно не стимулює студентство до підтримання чистоти. "Туди ніхто не кидас сміття", – зауважують вони.

Щодо пропозицій, то студенти вимагають подбільшення кількості смітників, ретельнішого прибирання біля них і частішого спорожнення. Важливими пропозиціями є пристосування смітневих ящиків у публічних місцях, також встановлення урн в аудиторіях та коридорах (мінімум один смітник на коридор)".

Під час рейду ми зверталися й до прибиральниць, які зустрілися нам. Вони

визнали, що справді смітники в Університеті відсутні, є вони тільки в туалетах та й то часто зникають (??? – люди, майже совість, поверніть укрядене майно!)

Привид чистоти
Незважаючи на відсутність смітників, папірців, які валються на підлозі в універсі, не так вже й багато. Брак урн компенсують мітли прибиральниць. Прше зі сміттям надворі. Якщо ще можна запам'ятати, де у приміщенні є смітники, то йдучи Києвом сподіваєшся їх побачити на кожному кроці. Натомість – пуста або залишки "кістяків" урн. Культурність у такому разі полягає уже не в тому, щоб викинути сміття у смітник, а щоб не викинути його собі й іншим під ноги.

Є кілька способів зловити привида чистоти. Наприклад, у Німеччині на тротуарах не валється жодного папірця, а за приліплену на літарний стовп жуйку можна заробити чималий промочан. Але, крім того, німці й далі "виховують" перехожих: у Берліні з'явилися урни, які кількома різними мовами і по-різному дякують тим, хто кидас у них сміття. Чому б у наших універсітах теж не зробити "вдячні" смітники?

Другий спосіб – читати студентам лекції з етикету, залякуючи їх відражуваннями з ВНЗ за некультурну поведінку...

Третій, найідеальніший спосіб – усе-таки збільшити кількість смітників. Кажуть, що в Польщі навіть на зупинках у лісі стоять туалети і ящики для сміття. З другого боку, в Іспанії, де живе мій друг, урн і контейнерів для сміття багато, але, іспанці кидують сміття будь-куди, досить чисто тільки в іспанських універсітатах.

Рейд провели
Н. Середняк, Н. Баран, Т. Тимченко,
студорки газети

ЗАКОХАНИЙ У МУЗИКУ – БУДЕШ ГЛУХИМ

Мініатюрні mp3-плеєри дуже швидко стали суперпопулярними. Але, можливо, незабаром на них, як і на сигаретах, з'явиться попередження про небезпеку для здоров'я. З такою пропозицією виступили англійські фахівці з Королівського національного інституту по вивченню порушень слуху.

Вони внутрішньої частини вушка. Вони допомагають переносити звукову інформацію в мозок. Якщо ви коли-небудь були на рок-концерті, то вам напевно знайома ситуація, коли наступного дня звуки здаються вам злегка приглушеними. Отож, це відбувається саме через часткове uszkodження волосоподібних кліток. Дуже глибокі звуки, наприклад постріли, або звуки помірної гучності, але досить тривалі, здатні нанести кліткам більше серйозної шкоди, після яких вони можуть уже не відновитися. А повністю зруйновані клітки не відновлюються взагалі, що призводить до часткової втрати слуху.

Лікарі турбуються: якщо популярність цих пристроїв буде рости так само швидко, незабаром проблеми зі слухом стануть настільки ж повсякденним явищем, як і самі плеєри. Головна небезпека mp3-плеєрів полягає в тім, що при прослуховуванні музики погіршення слуху помітно не відразу. "Результат" буде очевидний лише через кілька років, і таке погіршення слуху вже не можна буде виправити.

Будь-який звук гучніше 90 децибелів при тривалому прослуховуванні може спричинити погіршення слуху – це науковий факт. Більшість же mp3-плеєрів можуть виробляти звуки силою до

120 децибелів. Це гучніше, ніж шум, видаваний газнокосаркою або електропилкою, й він відповідає шуму сирени машини "швидкої допомоги".

Як зберегти слух і не відмовитися від плеєра?

У зв'язку із проблемою виникли суперечки на тему, які навушники безпечні: зовнішні або навушники-вкладні. Дослідження показали, що навушники, які вставляються у вухо, можуть збільшити рівень звуку на 7-9 децибелів. У зовнішніх навушників діапазон менше, тому вони вважаються більше безпечними.

Але все це не є стовідсотковим захистом. Набагато краще, якщо ви будете самі контролювати рівень гучності. Пропонуємо кілька порад, які допоможуть вам:

- рівень гучності не повинен бути більше 60% від максимального можливого;
- гучність нормальна, якщо ви можете чути, що говорять навколишні;
- люди навколо не повинні чути вашу музику;
- якщо, спілкуючись із людьми, ви переходите на лемент, – гучність занадто велика.

Підготував **Т. Тарасюк,**
студент курсу, студорк газети

КОРИСНО ДЛЯ МІЗКІВ

Учені з Італії і США з'ясували, що вживання в їжу деяких спеціальних корисно для мозку. Згідно даним, які одержали дослідники, клітини мозку значно краще переживають шкідливі дії завдяки речовині під назвою "куркумін", яка міститься в багатьох рослинах сімейства імбирних і входить до складу приправи "каррі".

Під шкідливими для клітин мозку діями прийнято рахувати в першу чергу утворення вільних радикалів. Ці частинки, які утворюються під впливом опромінювання, отрут і різних захворювань, надзвичайно активні і здатні руйнувати клітинні мембрани, ДНК і інші біологічні структури. Саме вільні радикали вважаються причиною багатьох вікових змін мозку, раку і старечого недоумства (хвороби Альцгеймера).

Захиститися від вільних радикалів допомагають спеціальні речовини – антиоксиданти. Деякі з них безпосередньо по-

линають шкідливі частинки, а деякі активують гени, які відповідають за боротьбу з активними радикалами. Куркумін, з яким працювали американські й італійські учні, відноситься до другого типу – він стимулює синтез "антиоксидантного" білка гемоксигенази-1 (НО-1).

Дослідники вважають, що завдяки своїм захисним властивостям куркумін може бути використаний для створення нових ліків, що допомагають проти хвороби старіння і, зокрема, хвороби Альцгеймера, яка до цих пір вважається невиліковною.

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник – Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Надруковано у ЗАТ "ВПОЛ", вул. Волинська, 60

Редактор **Ірина Герасценкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35